

Dependență și părtășie

Este remarcabil faptul că în Evanghelia după Ioan, care ni-L prezintă pe Domnul Isus ca Fiul veșnic, Îl vedem luând în mod constant locul slujitorului dependent. Conform acestei poziții, Îl auzim mărturisind trei lucruri: 1) că nu a venit de la Sine, ci că Tatăl L-a trimis, 2) că nu a spus propriile Sale cuvinte și 3) că nu a făcut propriile Sale lucrări (compară cu Ioan 5.19,36,43; 6.38 - 40; 7.16,28; 8.28,29; 9.4; 10.36-38; 14.10 etc.). Prin urmare, El nu venise să facă voia Sa, ci voia Celui care L-a trimis. Această păstrare constantă a unei poziții de supunere și dependență I-a permis ca ființă umană să recunoască desăvârșit voința Tatălui în orice moment - un principiu pe care Domnul Însuși îl confirmă prin cuvintele: „Fiul nu poate face nimic de la Sine Însuși, decât ceea ce-L vede pe Tatăl făcând; pentru că orice face El, acestea le face și Fiul la fel. Pentru că Tatăl Îl iubește pe Fiul și Îi arată toate câte face El; și Îi va arăta lucrări mai mari decât acestea, pentru ca voi să vă minunați” (Ioan 5.19,20). O examinare atentă a acestui cuvânt ne va învăța ce este necesar din partea noastră pentru a experimenta părtășia Domnului și călăuzirea Sa în toate situațiile și circumstanțele, oricât de mari ar fi dificultățile.

Cu privire la locul de smerenie, pe care El l-a luat de bunăvoie, Domnul Isus spune mai întâi de toate: „Fiul nu poate face nimic de la Sine”. Misiunea Sa era să facă voia altuia și, în timp ce era preocupat cu ea, nu putea în niciun fel să acționeze de la Sine. Este adevărat, voința Sa era la fel de desăvârșită ca și El Însuși, dar nu această voință era cea care Îl călăuzea în acțiunile Sale. Mai degrabă, hrana Sa era să facă voia *Celui* care L-a trimis. Din acest motiv, El nu putea face *nimic* de la Sine.

În aceasta, ca și în orice altceva, Domnul este pentru noi modelul desăvârșit! Voința noastră naturală, în contrast cu a Lui, este numai rea. Dacă intră în acțiune doar pentru o clipă, rezultatul este păcatul. Cum am putea noi, care suntem răi, să vrem binele prin noi înșine? Dar după ce Dumnezeu, în harul Său, ne-a făcut una cu moartea lui Hristos, ne-a îndepărtat voința și păcatele pe cruce, după ce am murit și am înviat cu Hristos, *noi* nu mai trăim, ci Hristos trăiește în noi. Acesta este locul binecuvântat, în care ne-a adus Dumnezeu, și, prin urmare, adevărata noastră poziție înaintea Lui este aceea de a nu mai avea o voință proprie. În această conștientizare ar trebui să stăm practic întotdeauna pe terenul faptului că nu vrem să facem nimic din propria noastră voință. Din moment ce înclinațiile, inspirațiile și hotărârile noastre naturale sunt doar rele, nu ne mai rămâne nimic altceva de făcut decât să purtăm totdeauna în trupurile noastre moartea lui Isus, să renunțăm la ele odată pentru totdeauna; căci „dacă Hristos este în noi, trupul este mort din cauza păcatului”. Ne-ar salva de multe capcane, greșeli și păcate dacă am menține mereu acest loc binecuvântat, gata să ne lepădăm de noi înșine și, luându-ne crucea, să-L urmăm pe Domnul. Aceasta este condiția de bază pentru cunoașterea gândului și voinței lui Dumnezeu; de aceea, acolo unde propria noastră voință este încă activă, gândul Domnului nu poate fi cunoscut de noi (compară cu Ioan 7.17).

Auzim în continuare că Domnul nostru nu putea face decât ceea ce L-a văzut pe Tatăl făcând. El spune: „Pentru că orice face El (Tatăl), acestea le face și Fiul la fel”. Aceasta ne îndreaptă atenția spre două lucruri importante. Ochiul Domnului a fost întotdeauna îndreptat spre Tatăl, și găsim la El un răspuns continuu la tot ceea ce făcea Tatăl. Domnul, dacă I se poate aplica această expresie, era în permanență de veghe, pentru a spiona chiar și cel mai slab semn al voinței Tatălui, iar picioarele Sale erau iuți, pentru a merge pe căile poruncilor Sale. Astfel, în tot ceea ce făcea, El era expresia desăvârșită a gândurilor Tatălui și, prin urmare, fiecare acțiune

a Sa era o revelare și, prin urmare, o reprezentare a Tatălui pentru toți cei care erau în jurul Său (compară cu Ioan 14.7-11). Dar în aceeași relație, în care Domnul nostru a stat față de Tatăl, stăm noi față de El. El spune în Ioan 17.18: „Cum M-ai trimis pe Mine în lume, și Eu i-am trimis pe ei în lume”.

Pentru a ști întotdeauna ce avem de făcut, este important să avem un „ochi curat”. Când Ghedeon era pe punctul de a-i ataca pe madianiți, el le-a spus celor care îl urmau: „Uitați-vă la mine și faceți la fel. Și, iată, când mă voi duce la marginea taberei, va fi așa: cum voi face eu, așa să faceți și voi” (Judecători 7.17). La fel și creștinul. El trebuie să privească la Hristos, pentru a face ceea ce Îl vede pe El făcând. Ochiul lui trebuie să fie curat, adică concentrat doar pe Hristos. El nu trebuie să se uite la nimic sau la nimeni altcineva, decât la Domnul său, nu trebuie să dorească nimic altceva, decât voia Sa și glorificarea Sa. De îndată ce ochiul său este abătut de la Hristos și se concentrează asupra propriei persoane, asupra mediului înconjurător sau asupra oricărui alt obiect, el nu mai este curat, iar rezultatul trebuie să fie dificultăți și confuzie. Dar dacă este curat, întregul trup este lumină; gândul lui Hristos este cunoscut și practicat, lumina prezenței Sale și a sfaturilor Sale umple sufletul, iar întregul trup devine un purtător de lumină.

Ca și în cazul Domnului nostru drag, și în cazul nostru cunoașterea și împlinirea voinței Tatălui trebuie să meargă mână în mână. „Orice face El, acestea le face și Fiul la fel”. Tot ceea ce face Fiul corespunde desăvârșit cu ceea ce face Tatăl. Dar cât de diferit este adesea cu noi! Cu regret, lumina noastră spirituală și realizarea depășesc adesea cu mult acțiunile noastre. Dar odată ce am recunoscut voința Domnului, nu suntem noi responsabili să o urmăm? Uneori suntem în pericol să ne grăbim înaintea Domnului nostru, dar și mai des să rămânem în urma Lui. Dar dacă ochii și inima sunt îndreptate spre El, vom fi protejați de ambele pericole. Ar trebui să facem ca Israel în pustiu, care a rămas în tabără în timp ce norul se odihnea deasupra cortului și a plecat imediat ce norul s-a ridicat. Dacă Domnul așteaptă, să așteptăm și noi, iar când El se pleacă, să plecăm și noi. Binecuvântat este sufletul care, odihnindu-se sau acționând, îndurând sau luptând, urmează instrucțiunile Sale și exprimă gândurile Sale! Astăzi poate fi voia Lui ca noi să rămânem complet liniștiți și să îndurăm, iar mâine aceeași voință minunată ne poate conduce la acțiune. Desigur, nu este întotdeauna ușor să recunoaștem calea Domnului; dar odată ce am recunoscut-o, ar trebui să cerem cu sinceritate harul și puterea de a o putea urma. „Dacă Îmi slujește cineva, să Mă urmeze”. (Ioan 12.26).

La cuvintele: „Fiul nu poate face nimic de la Sine Însuși, decât ceea ce-L vede pe Tatăl făcând”, Domnul adaugă: „Pentru că Tatăl Îl iubește pe Fiul și Îi arată toate câte face El”. Această adăugire este extrem de semnificativă. Din ceea ce s-a spus până acum, s-ar putea avea impresia că pentru cunoașterea voinței lui Dumnezeu accentul trebuie pus pe credincios. Oricât de adevărat ar fi, într-un sens, că această obligație serioasă revine credinciosului, acesta nu este întregul adevăr. Dacă, pe de o parte, Fiul era subiectul preocupării inimii Tatălui, pe de altă parte, Tatălui I-a plăcut să I Se reveleze, să Îi facă cunoscută voința Sa. Și acum Domnul Isus ne spune nouă, alor Săi: „Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, v-am iubit și Eu pe voi” și: „Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu știe ce face stăpânul său; ci v-am numit prieteni, pentru că toate câte am auzit de la Tatăl Meu vi le-am făcut cunoscut” (Ioan 15.9,15). Dacă Tatăl își găsea odinioară bucuria în a-Și dezvălui întreaga gândire Fiului, acum este bucuria Fiului în a le comunica alor Săi tot ceea ce El Însuși a primit. Da, El spune despre Duhul adevărului, pe care voia să li-L trimită: „El vă va călăuzi în tot adevărul; pentru că nu va vorbi de la Sine Însuși, ci va vorbi ce va auzi și vă va face cunoscut cele viitoare. Acela Mă va glorifica, pentru că va

primi din ce este al Meu și vă va face cunoscut” (Ioan 16.13,14). Pentru a lua cunoștință de gândurile Domnului, nu este nevoie de niciun efort special din partea noastră. Comunicările, pe care Domnul le face cu plăcere alor Săi, sunt mai degrabă consecința unei *poziții*, în care am fost aduși o dată pentru totdeauna.

Dar prin aceasta ni se amintește de o altă datorie importantă. Domnul Isus a fost întotdeauna capabil să audă și să primească ceea ce Tatăl avea să Îi spună. Dar noi, dacă nu suntem chiar surzi la vocea Sa, suntem adesea foarte lenți în a primi Cuvântul Său. De ce se întâmplă aceasta? Problema măsurii în care Domnul ni Se poate revela este direct legată de starea practică a sufletului nostru. Când Dumnezeu era pe cale să distrugă Sodoma și Gomora, El a spus: „Să ascund Eu de Avraam ce fac? Pentru că Avraam va fi, în adevăr, o națiune mare și puternică și toate națiunile pământului vor fi binecuvântate în el. Pentru că l-am cunoscut că va porunci copiilor săi și casei sale după el ...” (Geneza 18.17-19). Întregul capitol mărturisește că „taina DOMNULUI este pentru cei care se tem de El” și acum, separați de lume, merg în părtășie cu El. Lot a fost lăsat în necunoștință de soarta Sodomei până în seara pedepsirii. Avraam, însă, care a mers pe calea credinței ca pelerin și străin aici, a devenit familiarizat cu căile și scopurile Domnului. La ultima masă de Paște, când Domnul le-a mărturisit ucenicilor Săi consternați: „Adevărat, adevărat vă spun că unul dintre voi Mă va vinde”, iar ucenicii s-au uitat unii la alții întrebându-se cine ar putea fi, Simon Petru, care altfel nu era lipsit de curaj, nu a îndrăznit să pună întrebarea care i-a mișcat atât de profund pe toți. Nu era suficient de aproape de Domnul său, pentru a face aceasta și și-a dat seama de aceasta. El i-a făcut semn ucenicului, pe care Isus îl iubea, și care „la masă era culcat la sânul lui Isus”, „să întrebe cine este acela despre care vorbea”, iar acest ucenic (fără îndoială Ioan) a reacționat imediat și a întrebat: „Doamne, cine este?” Și pentru a arăta că numai cineva, care era foarte aproape de Domnul, putea să pună această întrebare, Duhul lui Dumnezeu spune că acest ucenic „era culcat la sânul lui Isus”.

Din această scenă (în legătură cu ceea ce am auzit despre Avraam) învățăm, pe de o parte, că este bucuria Domnului să împărtășească tainele Sale celor care sunt în stare să le primească și, pe de altă parte, că cei care sunt deosebit de aproape de El pot cere Domnului să le dezvăluie gândurile Sale; dacă ar sta la o anumită distanță de El, aceasta ar fi imposibil. A rămâne aproape de El echivalează cu împlinirea poruncilor Sale, iar aceste porunci „nu sunt grele”. „Cine are poruncile Mele și le ține, acela este cel care Mă iubește”, spune Domnul, „iar cine Mă iubește pe Mine va fi iubit de Tatăl Meu și Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui” (Ioan 14.21; compară cu Coloseni 1.9).

Faptul minunat este, așadar, că în nicio situație, în nicio dificultate, nu ne va lipsi cunoașterea voinței lui Dumnezeu, doar dacă, asemenea lui Ioan, trăim în mod obișnuit bucurându-ne de prezența și dragostea Domnului. Și ce har este, în toată confuzia și întunericul zilelor noastre, în care puterea lui Satan se dovedește atât de eficientă chiar și în mijlocul poporului lui Dumnezeu, să ne putem odihni la o inimă a cărei dragoste nu obosește și nu se schimbă niciodată! Dacă suntem acolo, odihnindu-ne în dragostea Sa, vom auzi și șoapta suavă a vocii Sale și vom vedea calea Sa clar trasată înaintea noastră. Dar dacă inimile noastre sunt lumești și nespirtuale, dacă ne-am obișnuit să cerem conform cu propriile noastre dorințe și înclinații, este imposibil să recunoaștem acea cale sau să discernem ce face Domnul. Însă, chiar și atunci, în bogata Sa milă El nu ne va abandona, dar în loc să ne poată „călăuzi cu ochiul Său” și să ne ofere plăcerea de a cunoaște voia Sa pentru a discerne „ce face El Însuși”, El trebuie să ne „țină în frâu”. În primul caz, umblăm într-o părtășie fericită cu El, în al doilea caz, El va folosi

necazurile și pedepsele, dacă nu chiar poticnirile și eșecurile, ca instrumente pentru a ne instrui în ceea ce privește calea pe care trebuie să mergem. - *Ce vrem să alegem?*

În încheiere, aș dori să îmi amintesc mie și dragilor mei cititori bine-cunoscutele cuvinte ale Domnului și Mântuitorului nostru: „Cine rămâne în Mine și Eu în el, *acela aduce mult rod*” și: „*Dacă rămâneți în Mine și cuvintele Mele rămân în voi, cereți orice vreți, și vi se va face*”!

Tradus din *Botschafter des Heils in Christo* 79 (1931)

Titlul în original: „*Abhängigkeit und Gemeinschaft*“